

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.244 van 8 mei 2012
in de zaak A. 199.965/XIV-33.050**

In zake : XXX
 wonend te 1070 Brussel
 De Fiennestraat 25
 alwaar woonplaats wordt gekozen
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Harry Hayfron-Benjamin
 kantoor houdend te 1180 Brussel
 Waterloosesteenweg 690/12

tegen :

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
 Armoedebestrijding
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 27 april 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 58.558 van 25 maart 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 6950 van 16 mei 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

 De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 maart 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Harry Hayfron-Benjamin, die in opvolging van advocaat Patrick Masureel verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker dient op 18 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 3 september 2010 ontvankelijk doch ongegrond.

Op 18 januari 2011 stelt de verzoeker tegen de voornoemde beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt de

vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 25 maart 2011. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van artikel 6 van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten en van de artikelen 11 en 31 van de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités, juncto artikel 3 van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Hij licht dit als volgt toe:

“Eerste middel

Artikel 6 van de Wet betreffende de arbeidsovereenkomsten bepaalt:

"Alle met de bepalingen van deze wet en van haar uitvoeringsbesluiten zijn nietig voor zover zij ertoe strekken de rechten van de werknemer in te korten of zijn verplichtingen te bezwaren."

Artikel 11 van de Wet betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités bepaalt:

"Nietig zijn bedingen in een individuele arbeidsovereenkomst en bepalingen van een arbeidsreglement, die strijdig zijn met bepalingen van een collectieve arbeidsovereenkomst die voor de betrokken werkgevers en werknemers bindend is."

Artikel 31 van de Wet betreffende collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités bepaalt :

"De algemeen verbindend verklaarde overeenkomst is bindend voor alle werkgevers en werknemers die behoren tot het ressort van het paritair orgaan en voor zover zij vallen onder de werkingssfeer zoals deze in de overeenkomst is bepaald."

Artikel 3 van de Collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 bepaalt :

"Een gemiddeld minimum maandinkomen van (1.387,43 euro) wordt gewaarborgd aan de in artikel 1 bedoelde werknemers."

Ten eerste stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest vast dat het minimum maandinkomen zoals bepaald in artikel 3 van de Collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 €1.387,49 zou bedragen in plaats van €1.387,43.

Deze overweging strookt niet met de letterlijke tekst van artikel 3 van de Collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 waardoor dit artikel wordt geschonden.

Ten tweede erkent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de arbeidsovereenkomst tussen en de heer XXX en zijn werkgever geldig is maar dat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid oordeelt dat de heer XXX niet voldoet aan de voorwaarden van criterium 2.8.B., hetzij beschikken over een arbeidscontract waarvan het salaris niet lager mag zijn dan het minimumsalaris.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schendt met deze redenering bovenstaande wetsartikelen omdat uit deze wetsartikelen volgt dat een beding in een geldig arbeidscontract dat een inkomen toekent aan de werknemer dat lager is dan het gemiddeld minimum maandinkomen van €1.387,43 van rechtswege nietig is.

Bijgevolg zal de werkgever de werknemer van rechtswege het gemiddeld minimum maandinkomen van €1.387,43 dienen te betalen.

Het oordeel van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat "het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker, gelet op het feit dat zijn loon lager is dan het wettelijk minimumloon, niet voldoet aan de voorwaarden" schendt dus ingeroepen wetsartikelen.”.

5. In de memorie van wederantwoord herformuleert de verzoeker het middel als volgt:

“Het eerste middel

Artikel 6 van de Wet betreffende de arbeidsovereenkomsten bepaalt:

"Alle met de bepalingen van deze wet en van haar uitvoeringsbesluiten strijdige bedingen zijn nietig voor zover zij ertoe strekken de rechten van de werknemer in te korten of zijn verplichtingen te bezwaren."

Artikel 11 van de Wet betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités bepaalt :

"Nietig zijn bedingen in een individuele arbeidsovereenkomst en bepalingen van een arbeidsreglement, die strijdig zijn met bepalingen van een collectieve arbeidsovereenkomst die voor de betrokken werkgevers en werknemers bindend is."

Artikel 31 van de Wet betreffende collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités bepaalt :

"De algemeen verbindend verklaarde overeenkomst is bindend voor alle werkgevers en werknemers die behoren tot het ressort van het paritair orgaan en voor zover zij vallen onder de werkingssfeer zoals deze in de overeenkomst is bepaald."

Alvorens de schending van deze wetsbepalingen dient te worden opgemerkt dat de eerste overweging van de heer XXX niet hernomen wordt.

Immers, volgens de website www.juridat.be van de Belgische staat bepaalt artikel 3 van de Collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 :

"Een gemiddeld minimum maandinkomen van (1.387,43 euro) wordt gewaarborgd aan de in artikel 1 bedoelde werknemers."

Na de opmerking van verweerster in cassatie dient te worden vastgesteld dat de website van de Belgische staat onbetrouwbaar is, nu artikel 3 van de Collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 als volgt werd aangepast door de CAO nr. 43undecies van 10 oktober 2008:

"Een gemiddeld minimum maandinkomen van (1.387,49 euro) wordt gewaarborgd aan de in artikel 1 bedoelde werknemers."

Bijgevolg strookt de overweging van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de letterlijke tekst van artikel 3 van de Collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 en handhaaft verzoeker niet langer zijn uiteenzetting op dit punt in het door hem ingediende verzoekschrift tot cassatie.

Dit neemt echter niet weg dat de in het middel aangehaalde wetsbepalingen wel degelijk geschonden werden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent dat de arbeidsovereenkomst tussen de heer XXX en zijn werkgever geldig is maar dat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid oordeelt dat de heer XXX niet voldoet aan de voorwaarden van criterium 2.8.B., hetzij beschikken over een arbeidscontract waarvan het salaris niet lager mag zijn dan het minimumsalaris.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schendt met deze redenering bovenstaande wetsartikelen omdat uit deze wetsartikelen volgt dat een beding in een geldig arbeidscontract dat een inkomen toekent aan de werknemer dat lager is dan het gemiddeld minimum maandinkomen van €1.387,49 van rechtswege nietig is.

Bijgevolg zal de werkgever van rechtswege het gemiddeld minimum maandinkomen van €1.387,49 dienen te betalen aan de werknemer.

Het oordeel van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat "het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker, gelet op het feit dat zijn loon lager is dan het wettelijk minimumloon, niet voldoet aan de voorwaarden" schendt dus ingeroepen wetsartikelen.

In haar memorie van antwoord werpt verweerster in cassatie op dat de Raad van State zich noch in haar plaats noch in deze van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mag plaatsen.

De Raad van State kan volgens haar de zaak niet opnieuw onderzoeken of beoordelen.

Aangezien de heer XXX een dergelijke beoordeling aan de Raad zou vragen, is zijn middel onontvankelijk.

Deze stelling steunt op een verkeerde lezing van het verzoekschrift van de heer XXX.

De heer XXX stelt enkel vast dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bovenstaande wetsartikelen schendt door aan te nemen dat zijn loon lager zou zijn dan het wettelijk minimumloon, wat niet het geval is.

Het arrest waarnaar verweerster in cassatie verwijst is dan ook niet relevant. Dit arrest oordeelt enkel dat inhoudelijke kritiek op de motivering niet hetzelfde is als een gemis aan motivering.

De heer XXX voert niet aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar arrest inhoudelijk niet voldoende heeft gemotiveerd. Hij stelt enkel vast dat de motivering de ingeroepen wetsartikelen schendt en eveneens tegenstrijdigheden bevat (zie tweede middel).

Het middel is gegrond.”.

Beoordeling

6. De verzoeker betwist in het middel niet dat de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid te dezen als criterium bij de beoordeling van de gegrondheid van de

aanvraag om machtiging tot verblijf onder meer mocht nagaan of de verzoeker een arbeidscontract kon overleggen in de zin van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Hij voert slechts aan dat uit de aangehaalde bepalingen volgt dat de werkgever van rechtswege het gemiddeld minimum maandinkomen van 1.387,49 euro aan de werknemer zal moeten betalen in plaats van het in zijn arbeidsovereenkomst bedongen lagere bedrag. Om die reden zou de overweging in het bestreden arrest dat “het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker, gelet op het feit dat zijn loon lager is dan het wettelijk minimumloon, niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8B” in strijd met de aangehaalde bepalingen zijn.

De “instructie” van 19 juli 2009 werd met ‘s Raads arrest nr. 197.769 van 9 december 2009 vernietigd en zij werd aldus met terugwerkende kracht uit de rechtsorde verwijderd. De verzoeker kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit die instructie, te dezen met betrekking tot het minimumloon in zijn arbeidsovereenkomst, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling in het bestreden arrest van de beslissing van 3 september 2010 te besluiten. Het eerste middel is niet-ontvankelijk.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoeker werpt in een tweede middel de schending van artikel 149 van de Grondwet op. Hij licht dit als volgt toe:

“Tweede middel

Artikel 149 van de Grondwet bepaalt :

"Elk vonnis is met redenen omkleed. Het wordt in openbare terechtzitting uitgesproken." Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevat een tegenstrijdige motivering.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat het loon in het voorgelegde arbeidscontract lager is dan het wettelijk minimumloon, enerzijds, en oordeelt dat het "verzoeker vrijstaat zijn werkgever te dagvaarden voor de daartoe bevoegde rechtbank, om zich aldaar te beroepen op de schending van de Belgische sociale wetgeving", anderzijds.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvaardt dus dat de heer XXX na zijn regularisatie recht zou hebben op het wettelijk minimumloon en zijn rechten kan doen gelden voor de arbeidsrechtbank maar oordeelt tegelijkertijd dat de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de regularisatieaanvraag

van de heer XXX terecht ten gronde heeft verworpen omdat het (toekomstig) loon van de heer XXX lager is dan het wettelijk minimumloon...

De beslissing tot verwerping van het beroep tot schorsing en nietigverklaring is dus gesteund op tegenstrijdige middelen.

Bijgevolg heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn arrest niet gemotiveerd zoals artikel 149 van de Grondwet vereist.”.

8. In de memorie van wederantwoord doet de verzoeker het volgende gelden:

“Het tweede middel

Artikel 149 van de Grondwet bepaalt :

"Elk vonnis is met redenen omkleed. Het wordt in openbare terechtzitting uitgesproken."

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevat een tegenstrijdige motivering.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat het loon in het voorgelegde arbeidscontract lager is dan het wettelijk minimumloon, enerzijds, en oordeelt dat het "verzoeker vrijstaat zijn werkgever te dagvaarden voor de daartoe bevoegde rechtbank om zich aldaar te beroepen op de schending van de Belgische sociale wetgeving", anderzijds.

Met andere woorden, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen — die erkent dat verzoeker in het bezit is van een geldige arbeidsovereenkomst - aanvaardt dat de heer XXX na zijn regularisatie recht zou hebben op het wettelijk minimumloon en zijn rechten kan doen gelden voor de arbeidsrechtbank, maar oordeelt tegelijkertijd dat de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de regularisatieaanvraag van de heer XXX terecht ten gronde heeft verworpen omdat het contractueel bedongen (toekomstig) loon van de heer XXX lager is dan het wettelijk minimumloon...

Het bestreden arrest is dus gesteund op tegenstrijdige motieven.

Bijgevolg heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn arrest niet gemotiveerd zoals artikel 149 van de Grondwet vereist.

Verweerster in cassatie oordeelt dat deze tegenstrijdigheid onbestaande is omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan uitgaan van hypothesen omtrent het eventueel toekomstig loon wanneer het tegendeel blijkt uit de voorgelegde overeenkomst.

Deze stelling faalt naar recht.

De arbeidsovereenkomst gesloten tussen de heer XXX en BVBA BD Food is geldig naar Belgisch recht.

Bijgevolg heeft de BVBA BD Food de plicht om na de regularisatie de arbeidsovereenkomst uit te voeren. De opschortende voorwaarde (gemachtigd te worden om te werken) is dan immers voldaan.

Zoals uit het eerste middel blijkt, zal de werkgever het (geïndexeerd) gemiddeld minimum maandloon moeten betalen.

De toepassing van de arbeidswetgeving laat geen andere hypothesen toe.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat de heer XXX in het bezit is van een geldige arbeidsovereenkomst en dus zijn werkgever kan dagvaarden voor de arbeidsrechtbank — wat logischerwijs pas zal kunnen wanneer het arbeidscontract in werking zal zijn getreden, hetzij na de regularisatie — maar oordeelt tegelijkertijd dat de aanvraag tot regularisatie van

verblijf terecht werd verworpen omdat de heer XXX na zijn regularisatie minder zou verdienen dan het gemiddeld minimum maandinkomen.

Een dergelijke motivering is wel degelijk tegenstrijdig.

Het tweede middel is gegrond.”.

Beoordeling

9. Het tweede middel is evenals het eerste middel gericht tegen het motief dat de verzoeker niet voldoet aan de in criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 vastgelegde voorwaarde van een arbeidsovereenkomst met een bepaald minimumloon. Bovendien vormt het geen schending van de in artikel 149 van de Grondwet vastgelegde motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen om enerzijds vast te stellen dat de arbeidsovereenkomst van de verzoeker een lager loon dan het wettelijk minimum vermeldt en anderzijds te stellen dat de verzoeker zich tot de bevoegde rechtbank kan wenden indien hij op grond van de arbeidswetgeving meent op een hoger loon aanspraak te kunnen maken. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht mei tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen